

Charles Bukowski

[nikomu nezvoní hrana]

s autorskými ilustracemi

uspořádal a úvod napsal David Stephen Callone

přeložili Bob Hýsek, Roman Jakubčík, Michala Marková,
Ladislav Nagy a Martin Svoboda

argo

Charles Bukowski

[nikomu nezvoní hrana]

S AUTORSKÝMI ILUSTRACEMI

DOSUD NESEBRANÉ TEXTY SESTAVIL
A PŘEDMLUVOU OPATŘIL DAVID STEPHEN CALONNE

Z anglického originálu *The Bell Tolls for No One* vydaného nakladatelstvím City Lights Books v San Francisku v roce 2015 přeložil Bob Hýsek, Roman Jakubčík, Michala Marková, Ladislav Nagy a Martin Svoboda.

Přebal a grafickou úpravu navrhl Libor Batrla.

Odpovědný redaktor Bob Hýsek.

Korektorka Michaela Šmejkalová.

Technická redaktorka Alexandra Švolíková.

Vydalo nakladatelství Argo,
Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
argo@argo.cz, www.argo.cz,
roku 2017 jako svou 2626. publikaci.

Vytiskla Těšínská tiskárna.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-1521-5

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS
sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice
tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387
e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz

Rodiče zemřeli dřív, než se běžně umírá, nejdřív otec, krátce nato matka. Na otcův pohřeb nedorazil, ale na ten druhý ano. Někteří sousedi si ho pamatovali z dětství, měli ho tehdy za „milého hochu“. Jiní si ho pamatovali z dob, kdy vyrostl a domů jezdil jen zřídkka, na týden nebo dva. Vždycky přijel zdaleka, z Miami, New Yorku nebo Atlanty, a jeho matka tvrdila, že je novinář. Když začala válka a on nenarukoval, matka to svedla na potíže se srdcem. Zemřela v roce 1947 a tehdy se Ralph nastěhoval do domu a stal se součástí čtvrti.

Ocitl se pod drobnohledem, jelikož to byla slušná, docela obyčejná čtvrť, kde lidé domy vlastnili a také v nich bydleli, rozhodně nebyli žádnými nájemníky, a člověk tu měl proto pocit stálosti. Ralph vypadal na svůj věk starší a působil poněkud strhaně. Občas ovšem, za příznivého osvětlení, byl skoro pohledný, a pod takřka vulgárně jiskřícíma očima mu tu a tam zaškubalo v levém dolním víčku. Moc toho nenamluvil, a když už něco prohodil, tak podle všeho žertem, a vzápětí si šel po svých, buď až přehnaně energicky, nebo se naopak ledabyly odšoural s rukama v kapsách. Paní Meersová tvrdila, že má „takovou milou, soucitnou tvář“. Ostatní měli pocit, že se na ně pohrdavě šklebí.

Dům byl hezky udržovaný – a zahrada s okrasnými keři okolo trávníku také. Auto zmizelo a za domem se brzy objevila tři kořata a dvě štěňata. Paní Meersová, která žila hned vedle, si všimla, že Ralph tráví hodně času v garáži, kde koštětem vymetá pavučiny. Jednou ho viděla, jak hodil zmrzačeného pavouka mravencům a pak pozoroval, jak ho porcují zaživa. To zavdalo příčinu k prvním kletvám, neboť už za sebou měl jeden výstřelek. Nedávno totiž cestou z kopce potkal paní Langleyovou

a prohodil: „Dokud se lidé nenaučí vyměšovat a kopulovat na veřejnosti, nebudou si připadat ani dostatečně primitivní, ani přiměřeně moderní.“ Ralph byl tehdy v podroušeném stavu a všichni se shodli na tom, že truchlí. Kromě toho věnoval více času kotatům než štěňatům, jako by je tím škádlil, a to bylo rovněž na pováženou.

Stále truchlil. Trávník i keře začaly žloutnout. Chodily k němu návštěvy, které se u něj zdržovaly dlouho do noci, někdy byly k vidění i zrána. Byly to ženy, tělnaté ženy s hřmotným smíchem, ženy vyzáblé, zanedbané, staré, s anglickým přízvukem či ženy, které každým druhým slovem zmiňovaly záchod či postel. Netrvalo dlouho a začalo tam být rušno dnem i nocí. Jindy zas Ralph nebyl vidět celé dlouhé dny. Na zahradě za domem někdo vypustil kachnu. Paní Meersová se mezitím ujala krmení zvířectva a pan Meers to jednoho večera nevydržel, vztekle připojil hadici k Ralphovu vodovodu a řádně zahradu pokropil. Nikdo ho nezastavil, nikdo si ho ani nevšiml, jen ze dveří se síťovinou vyšel „strašlivě vychrtlý muž“ s doutníkem v ústech, prošel kolem pana Meerse, otevřel spalovač odpadků, podíval se dovnitř, zase ho zavřel, prošel kolem pana Meerse a zmizel v domě.

Někdy se Ralphovi hosté za domem porvali a paní Robertsová (co bydlela z druhé strany) na ně jednou zavolala policii,

ale než dorazili, všichni byli zase zalezlí uvnitř. Policie vešla do domu a nějakou dobu se tam zdržela. Při odchodu nikoho neodváděli.

Lidé v sousedství už poněkud začínali ztrácet trpělivost, když vtom se ukázalo, že všichni návštěvníci jsou pryč. Včetně kachny. V noci tam opět zavládl klid. Zůstala tam jen jedna ženská, ta s hubeným obličejem, anglickým přízvukem a poněkud snobským vystupováním, třebaže oblečená byla čistě a také byla mladší než většina těch ženštin. Ralph se domů vracel s náručí knih vypůjčených v knihovně a ráno z domu odcházel v montérkách o čtvrt na osm. Vypadal víc k světu, i když pokud jde o tu jeho ženskou, paní Meersová s ní několikrát prohodila pár slov a prý z ní táhla whisky. Ralph začal kropit a sekát trávu. I levé spodní víčko se mu spravilo. Byl hovornější. „Lidé jsou v jádru dobří. Všichni. Doufám, že spolu budeme vycházet,“ sdělil paní Robertsově. „Mám dojem, že jsem se po většinu života choval jako nějaký spratek. Asi dospívám nebo co. A Lily si nevšímejte. Je to... vážně je...“ Nedokončil větu. Jen se usmál, mávl rukou a namířil hadici na keř.

O víkendech ho občas vídali podnapilého, samozřejmě i s ní, avšak práci nezanedbával a ke všem se choval mile a dobrosrdečně. „Jaká škoda, že ta Ralphova slečna není trochu jako on. Jistě, Ralph si rád přihne, ale jinak je to moc chytrý mládelec – a taky pracovitý. A moc milý. Ale asi ji potřebuje.“

Nejspíš však nepotřeboval jen ji. Návštěvníci se začali troustit zpátky. Zprvu jich přišlo jen pár, časem dorazili všichni. Lile to evidentně nebylo po chuti, bývala vzteky bez sebe. Ralph se jen smál. Znovu se tam zjevila ta kachna. S jejím příchodem se Lila odmlčela. Kořata a štěňata už byla skoro vyrostlá, takže si na ně kachna nemohla vyskakovat jako předtím. Onen „strašlivě vychrtlý muž, který šel ke spalovači na odpadky“ jí postavil ohrádku a sousedi pochopili, že kachna patří právě onomu „strašlivě vychrtlému muži, který šel ke spalovači na odpadky“.

Jeden pes chcípl. Pořídili si piano a v jednom kuse, dnem i nocí, na ně hráli. Trvalo to asi týden, pak piano pustili z hlavy. Psa zakopali za garáží a do hrdla láhve od whisky napůl zaražené do hlíny strčili kříž. Nepohřbili ho ale dost hluboko, takže

se z něho začal linout nepříjemný puch. Jednoho večera se do hrobu pustila nějaká statná ženština a ostatky psa zlikvidovala ve spalovači. Přitom divoce láteřila a střídaly se u ní záchvaty smíchu s návaly zvracení a pláčem. „Smrt nebolí, zato stárnutí, to bolí fest... vrásky na rukou, vrásky ve tváři... Bože, už i tu prdel mám samou vrásku! Bože, ach bože, jak já to stáří nenávidím! Nenávidím!“

Ukázalo se, že prodali i lednici. Všichni jako o překot pomáhali stěhovákům dostat ji do vozu. Hodně se u toho nasmáli. Piano šlo vzápětí. Jak vyšlo najevo, Lila se pokusila o sebevraždu. Neúspěšně. Byla v lihu několik dní v kuse, motala se po okolí v extrémně krátké sukni a na deseticentimetrových jehlových podpatcích. Zapřádala hovor s každým, i se sousedy.

Řady návštěvníků prořídly. Ralph po nich podle všeho začal vymáhat nájem. Byl čím dál hubenější a zamklejší. Nakoupil osivo a vysel nový trávník, který ohradil špagátem natáhnutým mezi kolíky. Časně zrána býval viděn, jak někam odchází v obleku, a pár týdnů nato začal z domu odcházet o čtvrt na osm v montérkách. Jeho kumpáni sice nezmizeli, ale aspoň už nedělali takový hluk. Čtvrť jejich domácnost svým způsobem přijala. Trávník hezky vyrostl a Ralph nezřídká strávil večer prací na zahradě a klábosením s paní Meersovou. Ostatní obyvatelé domu se chovali poněkud přezíravě a v jádru podivínsky, ale Ralph byl milý, a to i o víkendech, kdy se napil. Jen ty své kamarádíčky si nechal trochu přerůst přes hlavu, ale na druhou stranu bylo vidět, že mu na Lile opravdu záleží.

Opět se objevilo piano. Rovněž lednice. Lila začala Ralphovi prát, třebaže paní Meersová z ní při každém setkání cítila whisky. Nicméně něco na ní bylo. Byla to slečna z dobré rodiny, pro Ralpha jako stvořená. Jak prohlásila paní Robertsová, přesto přese všechno nebyla úplně jako ty ostatní. Stejně jako Ralph byla vzdělaná a slušně vychovaná. Už od pohledu. Ralph dokonce psával do novin...

Ralphova sebevražda tedy všechny zaskočila. Samozřejmě je to vždy šok, přestože se všichni okolo tváří, že je to vůbec nepřekvapilo. Dopis byl zjevně psán v záchvatu šílenství. Na zadní straně bylo několik nesouvislých výpisků z četby, stejně podivných jako vše, co se tu odehrálo:

Viděl jsem tam mantichóry, velmi zvláštní to zvířata: mají tělo jako lev, srst červenou, tvář a uši jako člověk, tři řady zubů, z nichž jedny zapadají do druhých, jako kdybyste zaklesli do sebe prsty obou rukou; na ocase mají žahadlo, kterým píchají jako štíři, a mají velmi libozvučný hlas. – Rabelais

Absolutní láska ke všemu obnáší lásku k univerzálnímu dobru a láska k univerzálnímu dobru obnáší lásku ke každému tvorů. – Santayana

Warcollier se etabloval ještě před první světovou válkou díky patentu na výrobu umělých šperků z rybích šupin. Ve Francii a Spojených státech byla zahájena tovární výroba...

Trávník šel do háje.

Když vešla do pokoje, všiml jsem si, že naráží do zdí a má trochu zastřenej pohled. Bylo to den po literárním semináři, to vždycky vypadala takhle, jako by se tam sjížděla. A možná že jo. Dala malé pohlavek za to, že jí vylila kafe, pak šla někomu zavolat a po drátě vedla takovou tu svoji nekonečnou „inteligentní“ konverzaci. Hrál jsem si s tou malou, svou dcerou. Pak zavěsila. „Není ti nic?“ zeptal jsem se.

„Jak to myslíš?“

„No, zdáš se mi trochu... rozhozená.“

Měla v očích takovej ten výraz jako lidi ve filmech, co dělají, že jsou šílení.

„Nic mi není. A tobě?“

„Ani se neptej. Já jsem pořád mimo.“

„Jedls dneska něco?“

„Ne. Nedala bys prosím tě vařit pár brambor? Hrnc je ve dřezu, nechal jsem ho odmočit.“

Zrovna jsem se vrátil ze špitálu a byl jsem pořád dost zesláblej.

Zašla do kuchyně, ve dveřích se zarazila a koukla na hrnc. Zapřela se ve dveřích, prkenně se kymácela a civěla na něj jako na zjevení. Kuchyně se rozhodně nebála, ze všech mých bývalých manželek to byla největší bordelářka.

„Co je?“ zeptal jsem se.

Neodpověděla.

„Tomu hrnci nic není. Jenom jsem do něj nalil saponát. Trochu ho vydrhni a pak to vylij.“

Když z kuchyně konečně vyšla, chodila chvíli po bytě, žuchla do židle a pak mi podala pár tiskovin: PROGRAM KOMUNISTICKÉ STRANY SPOJENÝCH STÁTŮ AMERICKÝCH a AMERICKÝ

DIALOG. Na obálce časopisu spalo děťátko v houpací síti z opas-
ků s pouzdry na pistole a trčícími náboji. Taky tam uváděli ob-
sah čísla: MORÁLKA DNEŠNÍ DOBY. O NADŘAZENOSTI ČER-
NOCHŮ.

„Hele, holka,“ povídám jí, „mě politika moc nebere. Moc do
toho nevidím, jestli mi rozumíš. Ale zkusím si to přečíst.“

Něco jsem si přečetl a ona zatím dělala v kuchyni maso. Za-
volala mě a já přišel i s malou. Sedli jsme si k jídlu.

„Přečetl jsem si to o nadřazenosti černochů,“ řekl jsem. „Víš
co, na černochy já jsem expert. U nás v práci dělaj většinou
jenom černý...“

„Hele, a jak to, že nejseš expert na bílý?“

„To jsem taky. V tom článku píšou o ‚jejich skvělé, pevné sva-
lovině, krásné, syté barvě, širokých, plných rysech a půvabně
se kadeřících vlasech‘ a taky o tom, že když se matka příroda
dostala k bělochovi, byla už pěkně vyšťavená, tak ho v rychlosti
spíchla, jak nejlíp dovedla.“

„Kdysi jsem se kamarádila s jedním barevným klučinou. Měl
úplně kraťoulkový, jemňoučký vlasy, byly krásný, fakt krásný.“

„Zkusím si dnes večer přečíst ten program komunistický
strany,“ slíbil jsem jí.

„Máš volební průkaz?“ zeptala se.

„U voleb jsem nikdy nebyl.“

„Můžeš si o něj zažádat tady kousek, na škole na 29. ulici.
Za stranu kandiduje Dorothy Healeyová.“

„Marina je den ode dne krásnější.“ Odvedl jsem řeč na dceru.

„To je. Hele, už musíme jít. Marina chodí spát v 7. A já si mu-
sím poslechnout něco na KPFK. Před nedávnem četli ve večer-
ním vysílání můj dopis.“

KPFK byla místní levicová stanice.

„Tak jo,“ řekl jsem.

Díval jsem se za nima. Tlačila malou v kočárku přes ulici, pořád
měla ten stejný prkenný krok, nebylo v něm vůbec nic ladného.
Díval jsem se, jak jdou pryč. Lepší svět. Kristepane. Každý na
to jde jinak, každý má jinou představu a všichni všemu strašně
rozumí. A ona není jiná, toporná ženská s šedivými vlasy a šílen-
stvím v očích, ženská, co naráží doma do zdí, šílí životem a stra-
chem a nikdy mi úplně neuvěří, že k ní a k jejím kamarádům,

co se schází 2krát nebo 3krát týdně, co si navzájem chválí poezii, co jsou sami a jeden bez druhého nedají ani ránu, co se ohánějí transparenty a jsou strašně nadšený a všemu rozumí, že k nim necítím žádnou zášť, a oni nikdy neuvěří, že prostřednictvím té samoty, toho soukromí, o které žádám, chci jen zachránit sebe samého, abych si udělal jasno v tom, co je kdo za člověka a kdo je asi tak nepřítel.

Stejně je to fajn, být sám.

Zašel jsem do kuchyně a začal pomalu mýt nádobí.

Tejden a půl mě bolela hlava. Měl jsem díky tomu pár krásnejch kocovin. Lou se vždycky pustil do vína a vedl tak lítostivý kecy, že mi z toho bylo na blití. Dokonce jsem pár dnů vykládal nákladní vagóny. Lou našel v jednom baru na hajzlíku šrajtofli a v ní 35 dolarů. Tak jsme pili dál. Nějakej čas. Ale měl jsem pocit, že mu něco dlužím. Jednou večer mi to myslím došlo. Lou zrovna mluvil o svý holce.

„Ta ti má postavu! A ty prsa! A je *mladá*, Hanku, jak ta je *mladá*!“

„Fakt?“

„Jenom má problémy s chlastem. V jednom kuse je nalitá. Neplatí nájem. Bydlí teďka ve sklepě.“

„Ve sklepě?“

„Jo jo, vždycky když neplatěj nájem, šoupnou je do sklepa.“

„Takže právě teď je ve sklepě?“

„Jo jo.“

Chvilku jsme pili. Pak jsem řekl: „Lou, dneska to budu muset zabalit dřív. Musím ještě něco pořešit.“

„Jasně, chlape.“

Když odešel, šel jsem ven a koupil sedmičku whisky. Zašel jsem do sklepa. Dole byly jenom jedny dveře. Zaklepal jsem. Otevřela mi mladá kost v kalhotkách a podprsence, na vysokých podpatcích, na sobě měla jen takový tenounký negližé. Nacpal jsem se dovnitř. Začala vřskat:

„Vypadni voad! Okamžitě vypadni!“

Vytáhl jsem z pytlíku vizoura a strčil jí ho pod nos.

„Vypadni,“ řekla už tišeji.

„Máš to tady pěkný. Kde máš skleničky?“

Ukázala na ně. Došel jsem pro 2 skleničky na vodu, do půlky je nalil a sedl si na kraj postele.

„Vypij to. Bydlím nahoře.“

Vysvobodil jsem jí prsa z podprdy. Byly solidní. Líbal jsem ji na krk a pus. Byl jsem ve formě. Dali jsme si další sklepičku, pak jsem z ní stáhnul kalhotky a šoupl jsem jí ho tam. Pořád dobrý. Zůstal jsem u ní přes noc, dali jsme si to ještě jednou, a pak ještě jednou, než jsem ráno odešel. Možná jsem se jí líbil. A byla fakt kus.

Jednou večer takhle sedím u Loua a ptám se ho: „Viděls poslední dobou tu svoji holku?“

„Ne, ne, to jsem ti chtěl říct. Vyhodili ji. Z toho sklepa. Nemůžu ji nikde najít. A to jsem hledal všude. Bože můj, je mi z toho fakt zle. To ti byla ženská! Neumíš si představit, jak mi teď je!“

„Ale umím, Lou, umím.“

Oba jsme si na ni v tichosti připili.